

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Vniversis Tam Ecclesiasticis quàm secularibus Principibus Alamanniae.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

PRÆNESTINO EPISCOPO
apostolica sedis Legato.

Epist. 84.

Recepimus litteras quas tua nobis fraternitas destinavit benignitate qua decuit, & diligenter notauimus quæ per eas apostolicis auribus intinasti. Gaudemus autem & fraternitatem tuam in Domino commendamus quòd inter gentes priùs incognitas & populos linguæ quam non noveras constitutus, talem te studes tam in verbis quàm actibus exhibere ut videntes opera tua bona glorificent patrem nostrum, à quo est omne datum optimum & donum omne perfectum, & nobis in actionibus gratiarum assurgant quòd angelum pacis ad eos duximus destinandum. Vnde, post eam qui dirigit gressus nostros, tuæ non modicam adscribimus probitati quòd in tantum per Dei gratiam in manibus tuis negotium est imperij prosperatum, cum opere pariter & sermone carissimo in Christo filio nostro illustri Regi Ottoni in Romanorum Imperatorem electo favorem comparaveris plurimorum, apud quos & loquebatur lingua prudenter & sufficienter perorabat honestas. Gaudemus etiam quòd etiam necessitates nimias patiaris, quia tamen abundare secundum Apostolum & penuriam pari novisti, noluit cuiquam esse oneri, sed paucis contentus existens, paupertatem quasi divitias reputasti. Nos autem fraternitati tuæ providere, volentes venerabiles fratres nostros Episcopos & Canonicos Metenses & Cameracenses & universos Prelatos in Metensi & Cameracensi diocesis constitutos per nostras litteras increpamus super eo quòd tibi, licet absenti, noluerunt in procuracionibus subvenire; quibus etiam districtè præcipimus ut si ad ipsos accesseris, sive alias fueris commoratus, procuracionum subsidia ita liberaliter tibi studeant exhibere quòd sublequens liberalitas culpam redimat præcedentem. Alioquin sententiam quam in eos duxeris proferebam ratam nos scribimus habituros & facturos inviolabiliter observari. Generales etiam litteras super procuracionibus exigendis tibi transmittimus; quas sine simili terminamus, legationis tuæ litteris innovatis. Scribimus etiam carissimo in Christo filio nostro illustri Regi Danorum ut cum confæderationis inter eum & prædictum Regem Oetone in ita mediator & confirmator extiteris, si propter hanc vel aliam causam te ad præsentiam ejus oportuerit proficisci, sicut Legatum apostolicæ sedis te benignè recipiat & honorificè studeat tractare, consiliis tuis & monitis acquiescens. Similes quoque litteras, immo efficaciores etiam venerabilibus fratribus nostris Archiepiscopis & Episcopis per Theutoniam constitutis, sicut videre poteris, destinamus. Contra Trevirensis autem scribimus venerabilibus fratribus nostris Archiepiscopis & Episcopis per Theoniam constitutis ut singulis diebus dominicis & festivis, pulsatis campanis, & candelis accensis, excommunicatum eum publicè nuntient, & per dioceses suas sub solemnitate faciant similiter nuntari; ex parte nostra denuntiantes eidem quòd nisi post denuntiationem eorum infra sex menses ad mandatum nostrum

Vide supra
epist. 56.

redierit humiliter & devotè, ac, sicut juramento tenetur, super facto imperij nostræ satisfecerit voluntati, ex tunc convocato convicinarum Episcoporum Concilio de consilio fratrum nostrum depositionis in eum sententiam proferemus. Monemus igitur fraternitatem tuam & exhortamur attentius & per apostolica tibi scripta mandamus quatenus non deficias, sed proficias potius, & ad promotionem negotij quòd tuæ discretioni commissimus exequendum sicut hæcenus, immo fortius quàm hæcenus, sicut de tua devotione speramus, intendas; quoniam, prout credimus, in brevi terminabitur labor tuus ad exaltationem sedis apostolicæ, augmentum imperij, & tuæ fraternitatis honorem. Datum Lacerani vi. Kal. Martij, anno sexto.

VNIVERSIS TAM ECCLESIASTICIS
quàm secularibus Principibus Alamanniæ.

Epist. 85.

Cum Ecclesia Romana supra firmam petram à Christo sit petra fundata, sicut ipse testatur ad Petrum, *super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam*, non est de ipsius instabilitate temerè præsumendum, quæ super ipso summo angulari lapide Christo Iesu ædificata, constans & immobilis perseverat. Cum enim fundamentum ejus positum sit præter quòd aliud poni non potest, quod est Christus Iesus, & liquefacta terra, & omnibus habitantibus in eadem, ipsius columnas Dominus confirmavit, nec fluminum impetus, nec impulsus ventorum, nec pluviarum formidabit insultus; quoniam in illo est stabilitate perpetua solidata quem Jordanis conversus retrorsum expavit, qui impetant ventis & mari, & pluviis ponit legem. Ipsa est etenim domus illa de qua Dominus in evangelio protestatur: *Descendit pluvia, & venerunt flumina, & staverunt venti, & irruerunt in domum illam, nec cecidit. fundata enim erat supra petram.* Absit igitur ab ea nota cujuslibet levitatis, absit ut leviter revocet quòd maturè disponit, absit ut in se ipsa infirma sit & vacillet, quæ, si avorum fluctuant instituta, illa, cum expedit, concessa sibi cælestis auctoritate confirmat. Petro enim & successoribus ejus principaliter intelligitur à Domino esse dictum: *Ego rogavi pro te, Petre, ut non deficiat fides tua; sed tu aliquando conversus, confirma fratres tuos.* Non igitur deficiet fides Petri, vel apostolicæ sedis auctoritas vacillabit; quoniam is qui se asserit orasse pro ea, in omnibus est pro sui reverentia, sicut testatur Apostolus, exauditus; qui licet corporalibus subtractis aspectibus in cælum ascenderit sedens ad dexteram Dei patris, Ecclesiam tamen orphanam non reliquit, quam potenter protegit, & præsentialiter ipsam custodit. Nam ipsemet Apostolis repromisit, *Ecce, inquit, ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem sæculi.* De hujus ergo protectione securæ & præsentia confortata dum habet immo quoniam habet Dominum adiutorem, non timet quid faciat sibi homo, sciens quòd portæ inferi adversus eam non poterunt prævalere, nec alius solvere quos ipsa ligarit vel ligare quos solverit tradita sibi à Domino potestate. Credi ergo non debet quòd in se ipsa discors

Z Z z z ij

existat, cum eam sibi elegerit Dominus non habentem maculam neque rugam. Hæc est enim tunica inconsutilis desuper contexta per totum, quæ divisa non fuit etiam tempore passionis. Hæc est una columba, de qua legitur in canticis canticorum: *Vna est columba mea, perfecta mea; una est matri suæ, electa genitrici suæ.* Hæc est unum ovile, de quo Dominus in evangelio protestatur: *Fiet unum ovile & unus pastor.* Licet enim aliquando quidam conati sint illum dividere, ipsam tamen potius purgaverunt, cum recedentibus tenebris, lucida tota remanserit non habens partem aliquam tenebrarum, de quibus Iohannes Apostolus ait: *A nobis exierunt, sed non fuerunt ex nobis.* Miramur ergo non modicum & movemur quod pestilentes quidam filij tenebrarum, sathana discipuli, prænantij Antichristi, nobis & Ecclesiæ Romanæ notam volunt impingere levitatis, tamquam quod cum multa gravitate statuimus velimus leviter revocare. Nec hoc solo contenti, moliantur innuere, licet frustra, quod inter nos & fratres nostros zelus sit & contentio, nec sapiamus idem, sed in æmulatione & contentione ad ea quæ statuimus procedamus; cum tantus potius per Dei gratiam vigeat inter nos caritatis affectus & tam insolubile maneat vinculum unitatis ut sit nobis cor unum & anima una, secundum psalmistam, ambulantes in domo Domini cum consensu. Ipsi autem volentes auctoritati sedis apostolicæ derogare ac in dubium revocare quod fecimus, tam super imperij Romani negotio contra carissimum in Christo filium nostrum illustrem Regem Ottonem in Romanorum Imperatorem electum quam super facto Ecclesiæ Maguntinæ adversus venerabilem fratrem nostrum Siffridum Archiepiscopum Maguntinum falsas præsumperunt litteras exhibere, volentes quosdam ex fratribus nostris à nobis discordes ostendere, ac sic animos vestros à consiliis nostris & monitis revocare. Verum mentita est iniquitas sibi, quia prævalere non potuit veritati figmentum, cum litterarum falsitas manifesta sit rectè intuentibus per se ipsam, cum nec litteræ quæ tamquam sub nomine nostro missæ fuerunt Pataviensi, Frisingensi, & Eistemi Episcopis præsentatæ, Ecclesiæ Romanæ stylum redoleant, nec illæ quæ dicuntur à quibusdam nostris fratribus destinatæ fratrum nostrorum sapiant gravitatem; immo tanta sit inconcinnitas in utrisque ut nullus sanæ mentis de ipsis debuerit dubitare. Vnde culpabiles se ostendunt qui earum procedere occasione præsumunt. Cum ergo nec super imperij Romani negotio nec super facto Ecclesiæ Maguntinæ à nostro velimus proposito declinare, universitatem vestram monemus & exhortamur attentius & per apostolica vobis scripta mandamus quatenus super utroque consiliis nostris & monitis intendatis; scituri pro certo quod non intendimus ad depressionem imperij, sicut mendaces aliqui mentiuntur, sed ad exaltationem ipsius propensius aspiramus. Datum Laterani Non. Aprilis.

LITTERÆ CARDINALIUM AD
universos tam ecclesiasticos quam seculares
Principes Alamannia.

TAm super imperij Romani scissura quam super Ecclesiæ Maguntinæ discordia pio compassionis affectu dolemus, affectantes utriusque commodum & honorem. Cum autem & Dominus Papa nobiscum & nos cum ipso simus per Dei gratiam unanimes & concordēs, quoniam ipse nos tamquam fratres & filios diligit & honorat, & nos eum tamquam patrem & dominum reveremur & veneramur, mirari cogimur & moveri quod quidam homines pestilentes, illius utique filij qui ab initio mendax fuit & in veritate non stetit, sub nomine ipsius Domini Papæ ac quorundam ex nobis tam super imperij Romani negotio contra illustrem Regem Ottonem in Romano Imperatorem electum quam Ecclesiæ Maguntinæ contra venerabilem fratrem nostrum Siffridum Archiepiscopum Maguntinum falsas præsumperunt litteras exhibere, volentes super utroque negotio nos discordes ostendere, ut possent auctoritati sedis apostolicæ derogare. Quia verò Dominus Romanam Ecclesiam super firmam petram stabili soliditate fundavit, cujus idem ipse fundamentum est & fundator, frustra quis existimat ut ab iis quæ etiam multa disponit maturitate consilij profana facilitate recedat, præsertim hoc tempore quo, quantum hominibus est concessum, non impetu voluntatis effertur, sed motu dirigitur rationis. Ideoque reprehensibiles convincuntur qui litteris falsis utentes, apostolicum moliantur impedire statutum; præsertim cum huiusmodi litteræ tam manifestam exprimant falsitatem ut nemo sanæ mentis super iis debuerit dubitare. Universitatem itaque vestram rogamus attentius & monemus quatenus tam de Domino nostro summo Pontifice quam nobis ipsis nihil velitis suspicari huius, nec credatis immisionibus quæ sunt per angelos malos; sed salubribus Ecclesiæ Romanæ consiliis intendatis, quæ non ad depressionem imperij, sed ejus exaltationem intendit. Licet autem aliqui nostrum pro diversis Ecclesiæ necessitatibus sint absentes, quia tamen unum & idem eos novimus sentire nobiscum, has litteras cum sigillo omnium qui apud sedem apostolicam præsentem existimus sub universitatis nomine destinamus.

Epist. 86.

ARCHIEPISCOPIS, EPISCOPIS,
Rectoribus, Potestatibus, Consulibus, Marchionibus,
Comitibus, & aliis nobilibus Lombardiæ.

INter activæ vitæ sollicitudines, quibus cum Martha jugiter occupamur, cura plurima fatigantes, duo sunt quæ præcipua reputamus, utpote quæ angunt amplius mentem nostram, & familiarius tangunt Ecclesiam generalem, videlicet imperij Romani divisio, & necessitas terræ sanctæ. Vnde tantò super iis nobis est consultius procedendum quanto majori egerit gravitate consilij & ad plurium utilitatem pertinent si sollicitè procurentur, & si fuerint negligenter omissa, redundant in plurium læsionem. Licet igitur utrumque sic respiciat Romanam Ecclesiam ut totum tangat populum Christianum, quia tamen imperij Romani negotium specialiter ad statum pertinet Lombardiæ, per venerabiles fratres nostros Ferrariensem, Papiensem, & Placentinum Episcopos, qui nobis nullo mediante subiecti vinculo sunt fidelitatis astricti, consilium & auxilium vestrum duximus requirendum. Monemus igitur universitatem vestram & exhortamur attentius, & per apostolica vobis scripta mandamus quatenus cum ab eisdem Episcopis fueritis evocati, ad eorum præsentiam accedentes, consilium & auxilium vestrum super prædictis articulis eis & nobis per eos fideliter exponatis; scituri pro certo quod cum opportunum videatur tempus adesse, non parcemus laboribus nec expensis

Epist. 87.